

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Femte Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030264353184.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Naar *Sargus* er beskudt, med fyrig *Amors* Piile,
Spil med en fremmed Fisk foruden roo oc hviile,
Oc icke mættis kand; forfølger langs med Lande
Den ramme Gæde-hiord luct lystig i de Vande:
Dog samme Gæde-luct ham ofte liidet frommer,
Thi Fiskren Gæde-klæd, luct svegen ham bekommer.
Da *Canthar* tvert imod sin *Æcte-troo* ej bryder,
Hand som en trofast Mand, sin mages Venskab nyder.
U-mætsom Hofved fisk *Mugil* du Elfve-kiere,
Som du U-mættig est, saa bær du dog den ære,
At *Cormandelle-kon'* (hun sig med død mand brænder)
I Hednske Kierlighed dig end ej ofvervinder.
Thi, fangis kierist din med krog oc Fiske-stricke,
Du Liif uspart, foort ham at søge glemmer icke,
Du hannem rifver løøs af fange-torn oc nøøde;
Hvis icke du trofast gjør landgang med til døde.
Det samme Skaren gjør der seer sin Broder fangen,
I garn oc ruuse torn, som søger med forlangen,
Et hul oc maske-brud opleeder, sig bedrøfver,
Der rumpen sticker ind oc hans forløsning prøfver,
Om den bedraglig Krog forrasker nogen Skare,
Hans Selskab uforsømt, paa Snooren tager vare,
Oc den med snubbed tand fortygged ofverbiider,
Bestricked Broder sin, af Fængsel-tvang udslider.
O I Steen-hiertens-folk som ingen Venskab holde,
Gjør' ingen got men er' i Kierligheden kaalde,
Spatserer ned til Strand i dette hav-blik stille,
Her kund' I Venner see, der Døden ej kand skille.
Damon oc *Pythias* vel vare Venner trygge,
Paa *Thesei* Venskab huldt *Perithoûs* kunde bygge:
Ej mindre Troskab er, i blaa-grøn strand at finde,
I Elf oc striiden Aa, Søø, fior oc snefren minde,
Men viidre hen at gaa, blandt meget staaer tilbage,
Om den ven-kiære Fisk, haand-tamme (x) finger-spæge,
Et ord at røre her. Thi som den Lufte-pløjer,